

KOŠMAR

DORĐE BAJIĆ

**OSTRVO
PROKLETIH**

roman

 PALADIN

LIKOVİ

U AGENCIJI

Tristan Ranister – dendi u pročelju stola
Beba Novak – desna ruka & brižna tetka
Marko Novaković – mlada nada
Lulu Dubrovna – pakao na visokim potpeticama
Časlav – krvopija zlatnog srca
Nikolaj Gromov – ruska duša pregolema
Maja Higl – savršena mala pomoćnica
Žan i Renije Verlen – dinamični duo
Kleont Papalopulus – um caruje
Bart Tornton – snaga štanglu valja
Miki Ike – prekaljena veteranka
Oba Vošington – oružar iz podruma
Gregor Samsa – vidovnjak sa tavana
Herbert Ros – bogati klijent

NA OSTRVU PROKLETIH

Tom Strong – legenda na vijagri
Kara Kristal – lutka sa naslovne strane
Džonatan Džonson – dobronamerni glupan
Toto – pas sa dijamantskom ogrlicom
Vibra del Toro – ponosna porno ratnica
Kapris – barbika sa silikonskim punjenjem
Šantal – praznoglava ambicija
Medoks Trevor – bucmasto zanovetalo
Karlos Rivijera – šminker namazan svim bojama
Bucka de Lardž – frizerka & lavica
Sonja Pink – zlosrećna najbolja drugarica
Toni Mejhem – čokoladni ljubavnik
Džulijan Holms – istetovirani pastuv
Helmut Drajer – mučitelj par excellence

Za B. B.

PROLOG

Bila je to jedna od onih noći kada ni šugavog psa ne biste isterali napolje, pa sve da vam u grudima kuca srce od kamena. Kiša je već puna tri dana neumoljivo lila i nije imala nameru da prestane ili da, u znak dobre volje, bar malo posustane. Ljudi su isprva bili oduševljeni pljuskovima koji su rashladili vazduh ranog leta i doneli preko potrebno osveženje, ali loše vreme dojadilo je uskoro svima. Mastiljavo nebo prekrili su purpurno-sivi oblaci. Srebro munja je na mahove osvetljavalo raskvašenu zemlju i drveće, koje je pognu-lo krošnje, klonulo pod dugotrajnim udarima vode i vetra.

Crna limuzina klizila je gotovo nečujno po tamnom blatnjavom putu. Automobil se kretao ka jedinoj osvetljenoj tački u okolini – dvospratnoj kući koja je, sagrađena na uzvišici, suvereno gospodarila samotnim šumskim predelom. Kako su se približavali svom odredištu, vozač i putnici mogli su sve jasnije da razaznaju svu nakaznost arhitekture dvospratnice na brdu i njenu zapuštenost. Prilaz nije bio popločan. Kuća nije imala trem. Ispucala ulazna vrata delilo je od kaljuge samo par basamaka trošnog izgleda. Gusto, tamno blato caklilo se pod udarima munja.

Vozač je parkirao što je moguće bliže ulazu i zatrubio – dva puta kratko, jednom dugo. Kiša je sve jače padala, ali ona nije smetala ogromnom čoveku tamne kože koji je izašao iz zadnjeg dela limuzine. Njegove duboke kožne čizme, prvo leva, a odmah zatim desna, odlučno uroniše u blato. Dok se uspravljao, čovek-div puštao je, bez i najmanjeg pokušaja da se zaštititi, da mu hladna voda kvasi odelo kao da je to najnormalnija stvar na svetu. Kišne kapi dobovale su po krovu limuzine dok je ovaj neprijatno visoki i krupni muškarac nepomično stajao u raskvašenoj zemlji i gledao u pravcu kuće.

Vozač još nekoliko puta pritisnu sirenu, ponavljajući ugovoreni znak.

Konačno, ulazna vrata na kući se sa škripom otvoriše i prilika u žutoj kišnoj kabanici potrča ka kolima, otvarajući ogromni crni kišobran. Kada se pridošlica iz kuće dovoljno približio, pokisla gromada posegnu ka unutrašnjosti automobila, te u naručju iznese tananu ženu duge talasaste kose. Gacajući po blatu, on sa vidnom lakoćom, kao da nosi lutku, ponese damu ka otvorenim vratima dok je muškarac u kabanici pokušavao, uglavnom neuspješno, da ih zakrili kišobranom. Kratka razdaljina između kola i kuće bila je premoštena za manje od pola minuta – trojka se izgubi iza sivih vrata koja se zatvoriše uz tresak zakamufliran novim udarom groma.

„Gospođo Holidej, drago nam je što ste došli, vreme se toliko pogoršalo da nismo bili sigurni da li će vaš vozač pronaći pravi put“, obrati se domaćin ženi, skidajući kabanicu sa koje se cedila voda.

„Moj vozač zna svoj posao. Nije bilo problema“, odvrati ona dok joj je krupni crnac pomagao da se iz njegovog naručja spusti na čvrstu podlogu. „Vi ste Prajs, pretpostavljam?“

„Ne, ne... Moje ime je Balaš“, nasmeja se njen sagovornik. „Gospodin Prajs će vas primiti za koji trenutak. Uđite, molim vas... Možete sačekati u susednoj sobi. Tamo je udobnije i toplije.“

Gospođa Holidej se kratkim hodnikom zaputi ka unutrašnjosti kuće, ne obraćajući pažnju na ruku koju joj je Balaš pružio u znak dobrodošlice. Krupni čovek ju je pratio bez reči, za sobom ostavljajući blatnjave tragove na parketu koji je bolno škripao pod njegovom težinom.

Prostrana soba u koju su ušli bila je neka vrsta dnevnog boravka. Izlizani nameštaj i požutele tapete bile su u skladu sa spoljnim izgledom kuće. Gospođa Holidej prezrivo pogleda oko sebe i ispusti zvuk koji bi se najbolje mogao uporediti sa frktanjem mačke. Čini se da joj nije prijala misao da sedne na neku od otrcanih i prašnjavih fotelja.

Pod snažnim kućnim osvetljenjem Balaš je dobio priliku da gošću po prvi put detaljno osmotri. Odmerio ju je od glave do pete jednim radoznalim i ne previše skrivenim pogledom.

Gospođa Holidej je svakako bila veoma lepa i elegantna žena, kako bi se reklo – prava dama. Iako je znao da joj je blizu četrdeset,

izgledala je bar desetak godina mlađe. Zagasitoriča kosa je u dugim talasastim pramenovima uokvirivala njeno bledo lice, koje je do-
brim delom bilo skriveno ispod glomaznih tamnih naočara. Nije
bila visoka, naprotiv. (Prava džepna Venera, pomisli Balaš.) Vešto
skrojeni zeleni komplet od tvida i komotna pelerina skrivali su nje-
nu figuru, ali je po ženinim pokretima i držanju Balaš sa lakoćom
mogao da proceni kako se ispod skupe odeće nalazi gipko i čvrsto
telo. Lepa gospođa je svakako naporno vežbala kako bi što duže
sačuvala dobar izgled.

„Izvolite sestice“, pokaza Balaš ka najočuvanijoj fotelji u sobi.

„Ne, radije ću stajati“, odgovori gordo gošća i ne pogledavši ga.
Po tonu njenog glasa dalo se zaključiti da je razgovor sa Balašem
zamara.

Balaš se već mnogo puta ranije susretao sa njenom sortom. Od-
lično je znao šta može očekivati i kako će se situacija dalje odvijati
– kada se dovoljno dugo bavite nekim poslom, ponašanje klijenata
nije teško predvideti. Gospođa Holidej bila je prema njemu od-
bojna zato što je svojim istančanim bogataškim njuhom nanjušila
njegovu nevažnost, ali je Balaš dobro znao da će sačekati koliko
god je potrebno da bi se susrela sa Prajsom.

Uvažena gošća nije želela da ode kući nezavršena posla.

Riđokosa još nekoliko puta očima prezrivo pređe preko sobe,
a onda, posle kraćeg preturanja po torbici, iz dugačke srebrne ta-
bakere izvuče tanku damsku cigaretu i prinese je svojim kao krv
crvenim usnama. U šaci krupnog čoveka, koji ni jednog trenutka
nije napuštao skut svoje gazdarice, istog trenutka stvorio se upaljač.
Dok je uvlačila prvi dim, žena kratko pogleda svog pratioca u oči,
a onda odšeta do jedinog prozora u sobi i zagleda se u kišu koja se
razlivala po prljavom i naprsлом oknu. Stajala je tako izvesno vre-
me i pušila, tresući pepeo na pod (nije čak ni pokušala da pogledom
potraži pikslu), a onda se žustrim pokretom okrete i nervozno poče
da se šeta po sobi. Zvuk koji su pravile njene skupocene crne cipele
sa vrtoglavo visokim stiletom štiklama tupo je odzvanjao prostorijom
bez tepiha.

Balaš se nasmeja u sebi. Gošća je postajala sve nervoznija i on je
u tome uživao. Neka uobražena kučka vidi kako je to kada se na ne-
što čeka, mislio je, dok mu se rastući osećaj zadovoljstva širio telom.

Par minuta kasnije, mali zidni telefon pored neuglednih drvenih vrata tiho zazvoni. Gospođa Holidej se ukoči u mestu na sredini sobe. Balaš sačeka da telefon tri puta pozvoni i tek onda se javi. Desetak sekundi slušao je sagovornika sa druge strane žice i zatim spustio slušalicu.

„Gospodin Prajs će vas sada primiti“, reče lažno snishodljivim tonom.

Na te reči, žena baci dopola popušenu cigaretu na pod i ugasi je jednim odlučnim pokretom stopala. Napetost koja je vladala u sobi naglo je popustila. Gospođi Holidej je, po svemu sudeći, laknulo.

Balaš posegnu za kvakom koja se nalazila na vratima pored telefona i povuče je ka sebi, otkrivajući uski i slabo osvetljeni prolaz koji je vodio na gornji sprat.

„Izvolite, gospodin Prajs vas očekuje“, reče Balaš pokazujući, sasvim nepotrebno, ka stepenicama.

Gospođa Holidej je još jedan tren stajala nepomično, a onda, iznenada, gotovo da potrča ka pokazanom prolazu. Krupni čovek koji je došao sa njom sledio ju je u stopu, ali se Balaš ljubazno obrati gošći, zamolivši je da se na sprat popne sama.

„Žao mi je, ali gospodin Prajs insistira na potpunoj diskreciji. Susret između njega i klijenta mora se odigrati *tête-à-tête*, takva su pravila.“

„Navikla sam da je moj telohranitelj uvek u blizini. On...“

„Veoma mi je žao“, Balaš je prekide sa zadovoljstvom koje nije upeo da prikrije, „ali pravila su stroga i moraju biti poštovana. U protivnom, do susreta između vas i gospodina Prajsa ne može doći.“

Gospođa Holidej pogleda u Balaševom pravcu po prvi put otako su se sreli. Iako nije mogao da joj vidi oči ispod neprozirnih stakala naočara, mogao je da oseti da joj je pogled pun otrova. Gošća zatim uputi kratki klimoglav krupnom crncu pored sebe, a onda, sama, poče da se penje uskim stepenicama.

Balaš sebi priušti zadovoljstvo da na nekoliko trenutaka isprati njeno napredovanje ka gornjem spratu, a onda zatvori vrata. Sve se odigralo tačno onako kako je očekivao. Bogata kučka je shvatila da je u njenom najboljem interesu da podvije rep i uradi onako kako je od nje i traženo.

Hodnik je bio mračan i mnogo duži i uži nego što se ženi u zelenom na prvi pogled učinilo. Na trenutak je osetila napad straha od zatvorenog prostora, ali je uspela da se brzo pribere i nastavi još odlučnije.

Kada se uspela do vrha, obrela se u dobro osveljenoj prostoriji koja je izgledala znatno prijatnije u odnosu na donji sprat i oronulu spoljašnost kuće. U opremanje sobe u kojoj se obrela utrošeno je mnogo vremena i novca.

„Dobro več, poštovana gospođo“, obrati joj se prosedi crnokosi čovek srednjih godina. Sedeo je za masivnim stolom od tiko-vine i posmatrao je svojim pronicljivim tamnim očima. „Izvolite, izvolite, sedite...“

Žena ne odgovori ništa, ali se poslušno zaputi ka fotelji od crne kože koja joj je bila ponuđena. Sela je koketno prekrstivši noge.

„Drago mi je što smo se konačno upoznali“, nastavi Prajs. „Izvinite ako ste imali određenih neprijatnosti prilikom dolaska, ali morate imati u vidu da je ova maskarada neophodna kako ne bi skretali pažnju na našu malu firmu. Čak i noć ima hiljadu očiju, a nama i našim klijentima ne ide u prilog da budemo otkriveni. Posao kojim se bavimo delikatan je i zahteva potpunu tajnost. Da li ste možda za piće?“

Riđokosa odmahnu glavom. Iz srebrne tabakere izvadi još jednu tanku cigaretu, koju je ovog puta sama pripalila. Pepeo više nije tresla na pod, nego u tešku kristalnu pepeljaru na stočiću sa njene leve strane. Kada je progovorila, glas joj je bio umiljat i očaravajuće melodičan.

„Vidite, dragi gospodine Prajs,“ crvene usne razvukoše se u zametak smeška, „volela bih da ovaj susret što je moguće više skratimo. Znam da je vaše vreme dragoceno, a verujte mi, i u mom je interesu da se što pre pozabavimo poslom koji treba da obavimo.“

„Dobro, kako želite. Nije nikakav problem da odmah pređemo na stvar. Vaša želja je za mene zapovest.“

„Ja sam, kao što znate, u potpunosti ispunila sve vaše uslove. Predujam je uplaćen na račun koji ste mi poslali. Ostatak novca je spreman.“

„Svakako, svakako. To se podrazumeva. Naša klijentela je probrana. Mi pažljivo biramo sa kim saradujemo i u vas, draga gospođo, imamo potpuno poverenje. Preporuke su vam besprekorne.“

„Hvala. Drago mi je da to čujem“, reče gospođa Holidej. Pre nego što je nastavila, napravila je dramsku pauzu u izlaganju. „Moraću da od vas zatražim jednu uslugu pre nego što završimo transakciju.“

„Slobodno recite.“

„Ono što želim jeste dokaz da je roba koju mi prodajete autentična.“

„Dokaz? Na šta tačno ciljate?“

Žena kao da je malo oklevala, a onda, skupivši hrabrost, gotovo u jednom dahu upita: „Gospodine Prajs, da li se *on* nalazi u ovoj kući, da li ću moći da *ga* vidim?“

Prajs je osetio blago drhtanje u glasu svoje gošće dok je izgovarala poslednju rečenicu. To ga nije iznenadilo. Tokom svog višegodišnjeg bavljenja ovim poslom, susretao se više puta sa sličnim modelbama. Naravno, znao je da njegovi klijenti pre svega vole da budu sigurni da pozamašna novčana suma koju mu daju nije bačena, da svojim novcem kupuju pravu stvar, a ne neki od lažnjaka koji su preplavili tržište. Takođe, znao je još jednu važniju stvar. Ljudska radoznalost je nezajajljiva zverka.

Prajs se nasmeši ženi i uključi ekran na monitoru koji se nalazio na stolu za kojim je sedeo. Na staklu njegovih naočara pojavi se duplirani, minijturni prikaz prizora u koji je gledao. Žena, vidno uzbuđena, poče da ustaje sa fotelje, ali joj Prajs dade rukom znak da ostane gde jeste i okrenu monitor ka njoj.

Slika je bila kristalno jasna. Kamera je iz ptičije perspektive prikazivala svaki detalj u punom koloru. Na nekoj vrsti stola ležalo je ispijeno telo nagog muškarca. Tamni kaiševi oko vrata i udova činili su intenzivan kontrast neprirodnoj belini vezanog. Oči na dugačkom licu upalih obraza bile su zatvorene, usne zgrčene u skamenjenu grimasu patnje. Jedino je jedva primetno pomeranje glave ukazivalo da se ne radi o lešu ili zamrznutoj slici.

Žena je nemo gledala prizor na monitoru. Njena ionako bledo lice postalo je iznenada još bleđe, belo gotovo kao koža čoveka koga je posmatrala.

„Veličanstveno i uznemirujuće“, reče ponosno Prajs. „Znate, draga gospođo, nije puno ljudi imalo priliku da vidi ono što vi sad posmatrate. Imajući u vidu njihovu retkost, nije nam uopšte

bilo lako da se dokopamo ovako reprezentativnog primerka. Zna-
te, hvatanje jednog stvorenja poput ovog neizvestan je i izuzetno
opasan poduhvat. Sedmoro mojih ljudi stradalo je tokom njegovog
zarobljavanja, ali, kao što vidite, trud se višestruko isplatio.“

Žena ugasi cigaretu ne skidajući pogled sa ekrana, polako usta-
de i priđe savim blizu Prajsovom stolu. Vrhovima prstiju gotovo da
je dotakla lice stvorenja na ekranu ispred sebe. Njegove oči se tada
širom otvoriše, kao da ga je njen virtualni dodir trgao iz dubokog
crnog sna. Beonjače vezanog izgubile su pravo na svoje ime – bile
su potpuno crvene. Žena ustuknu, kratko zastenja i konačno od-
voji pogled od monitora. Kada je posle nekoliko trenutaka tišine
progovorila, glas joj je bio miran i odlučan.

„Želim da ga vidim, gospodine Prajs.“

„Pa, videli ste ga, gospođo Holidej. Naš deo dogovora ispošto-
van je u potpunosti. I više od toga.“

„Želim da ga vidim izbliza, uživo, i da ga... Da ga dotaknem.
Novac, verujte, ne predstavlja nikakav problem.“

Prajs se iskezi. Ako ovo bude odigrao kako valja, dobro je znao,
odlično će zaraditi na znatiželji ove bogatašice željne uzbuđenja.

„Nažalost, nije predviđeno da klijenti...“ započe Prajs dobro
uvežbanu tiradu, ali bi prekinut.

Žena prisloni kažiprst na svoje u crveno obojene usne: „Ššššš...
Nema potreba za tim.“

Ona na lakiranu površinu stola stavi dva čeka. Prajs, ne mogav-
ši da se suzdrži, odmah pogleda brojke.

„Oh...“ bilo je sve što je uspeo da izusti.

„Gospodine Prajs, ja sam poslovna žena i dobro znam da se
novcem može sve kupiti – samo ako ponudite odgovarajući iznos.
Svako ima svoju cenu. Prvi ček je naslovljen na sumu koju smo
ugovorili. Drugi ček... Pa, recimo da je to iznos koji sam smatra-
la odgovarajućim da mi upriličite jednu posebnu turu kroz vašu
manufakturu. Naravno, pre svega želim da kupim serum koji pro-
izvodite, ali želim i da vidim veličanstveno stvorenje koje će mi
omogućiti da produžim svoju mladost i očuvam svoju lepotu još
koju godinu duže. Gospodine Prajs, budite tako ljubazni i odvedite
me do njega. Želim da po prvi put u svom životu uživo vidim
jednog *vampira*.“

Kada joj je rekao da se vampir, koga je toliko žarko želela da vidi, nalazi sakriven u kući u kojoj su se nalazili, žena nije mogla da sakrije drhtaj uzbuđenja koji joj je protresao telo. Naravno, Prajs je znao da je ovo što radi najstrože zabranjeno, ali ponuđeni iznos bio je toliko izdašan da nije mogao da kaže ne. Dobro je znao i kako bi se proveo kada bi njegov poslodavac saznao da se polakomio i popustio pred zahtevima bogate klijentkinje. Ipak, za iznos koji mu je ponudila vredelo je rizikovati. U kući su se nalazili samo on, Balaš i četvoročlano obezbeđenje. Prajs je iz iskustva znao da je samo delić novca koji će dobiti dovoljan da zapuši sva pričljiva usta. Nije mu ovo bio prvi put da organizuje, kako je gospođa Holidej rekla, *posebnu turu*. Posao sa vampirskim serumom bio je izuzetno unosan, ali je glavnicu novca odlazila Prajsovom pretpostavljenom. Imajući to u vidu, smatrao je da je sasvim u redu da za sebe pronađe dodatni izvor zarade.

Biblioteka iza Prajsa se bešumno rastvori i on svoju gošću povede ka vratima malog lifta skrivenog iza polica i knjiga. To je bio jedini način da se dođe do blindiranog podruma kuće. Kada su se pribili jedno uz drugo kako bi stali u skučenu unutrašnjost lifta, Prajs je mogao da oseti kako se žena trese. Njeni drhtaji bili su prigušeni, ali nije bilo sumnje da je veoma uzbuđena. Prajs oseti trzaj sladostrašća u vlastitim pantalonama. Blizina vampira uticala je na gospođu Holidej, a njeno uzbuđenje se prenelo na Prajsa. Prodavac seruma se na trenutak oseti kao deo neobičnog ljubavnog trougla – što samo još više raspali njegovu maštu.

Četvorica muškaraca zaduženih za obezbeđenje bili su već obavešteni da će Prajs sići sa klijentkinjom, ali su, po dobro ustaljenoj shemi, sačekali pridošlice sa automatima na gotovs. Kabina lifta služila je istovremeno i kao detektor za metal, obezbeđenje je već unapred znalo da gospođa Holidej, sem damskog upaljača, nema potencijalno opasnih predmeta u svom posedu, ali je ipak morala da pristane da bude detaljno pretresena kako bi joj bio dozvoljen pristup u sledeću prostoriju.

Višljasti crnac halapljivog pogleda ispipao ju je pažljivo, revnosnije nego što je bilo potrebno, sa čuđenjem ustanovivši da su ženine male čvrste grudi po svemu sudeći prave a ne silikonski ojačane. Gospođa Holidej nije protestvovala zbog detaljnog pretresa.

Samoinicijativno je skinula pelerinu koji je nosila preko zelenog kompleta i zamolila Prajsa da je pridrži. Čak je, u jednom trenutku, na crnčev smešak uzvratila istom merom.

Posle obavljenog pretresa, Prajs i gospođa Holidej krenuli su kratkim, neonom osvetljenim hodnikom do imponiranih blindiranih vrata iza kojih se nalazio razlog njihove posete ovom podzemnom bunkeru. Društvo im je i dalje pravio crnac koji je već smišljao način na koji će doturiti broj svog mobilnog telefona zgodnoj ridokosoj gošći.

„Postupak je relativno jednostavan, mada, moram priznati, nisam upoznat sa svim aspektima proizvodnje seruma“, počeo je Prajs da objašnjava uživljavajući se u ulogu vodiča. „Primerak koji imamo je izuzetno redak jer se radi o drevnom vampiru čija krv ima – naravno kada se na odgovarajući način preradi – čudotvorna svojstva... Videćete već. Serum će očuvati vašu lepotu i mladost, čak ćete, posle izvesnog vremena i redovnog korišćenja, izgledati i mlađe nego sada.“

Završivši uvodni deo svog već više puta ponovljenog monologa, Prajs prisloni svoj dlan na identifikator pored vrata i ona se nečujno otvoriše i, kada je trojka ušla, isto tako tiho zatvoriše.

Prostorija u kojoj su se obreli bila je mnogo prostranija nego što je bilo očekivano. Neonske cevi su osvetljavale dobro opremljenu laboratoriju u čijem se centru nalazio sto sa vezanim vampirom. Gospođa Holidej zastade kao ukopana.

„Pridite, ne bojte se,“ reče Prajs ne skidajući široki osmeh sa lica, „ova krvopija ovde sasvim je bezopasna.“

Ridokosa u zelenom se sitnim koracima približi stolu. Ispijena nepomična prilika je, sada se to lepo moglo videti, imala po cevčicu zarivenu u svaku ruku. Koža je izbliza izgledala još svetlije, prozirnije, kao da je sačinjena od tananog sloja slonovače. Ispod nje nazirala se komplikovana mreža plavičastih vena i kapilara.

Prajs je nastavio da priča dok je žena ćutke posmatrala telo ispred sebe.

„Čudite se što je tako ispijen. Verujte, to je bilo neophodno. Ovakvo biće se može kontrolisati samo ako je potpuno oslabljeno, a jedini način da se to postigne je da se iz njega izvuče što više krvi. To je dobra stvar, jer se od vampirske krvi, kao što već znate, pravi

serum u čije ćete se revitalizatorske moći i sami uskoro uveriti. Naravno, nije to jednostavno. Treba biti veoma oprezan. Ako bismo izvukli previše krvi, reskirali bismo da zauvek izgubimo ovog lepotana ovde. Treba, kao i u svemu, pronaći pravu meru. Veoma važ...“

Prajsovo izlaganje je bilo naglo prekinuto. Žena se iznenada izvi, njena leva noga polete uvis i, pod uglom od oko sto četrdeset stepeni, vrh njene štikle probi vrat crnca koji je stajao pored nje. Na ovo Prajs kriknu, ustuknu, polete ka vratima.

Već je gotovo stigao do željenog odredišta kada ga snažan udarac u leđa obori na zemlju oduzimajući mu svaku nadu za beg. Pet sekundi kasnije, dok se koprcalo i ječao na hladnom podu, Prajs oseti kako ga nečije ruke uvlače dublje u prostoriju. Pokušao je da pozove u pomoć, ali nije vredelo: udarac mu je izbio vazduh iz pluća, mogao je samo nemoćno da krklja. Izgleda da su i neka rebra bila slomljena. Već sledećeg trenutka, nagli pokret ga okrenu na leđa, prouzrokujući time snažan bol od koga se gotovo onesvestio. Prajs skupi snage da pridigne glavu i otvori oči. Ono što je ugledao prestravi ga. On načini bezuspešan i izuzetno bolan napor da ustane i ponovo pokuša da pobegne. Žena sa kojom je do malopre časkao sklonila je naočare s lica i gledala ga je zastrašujućim očima punim iskričave mržnje.

„Vi, vi niste... Niste gospođa Holidej...“ uspeo je da prošapće drhtavim glasom.

Žena ga još jednom prostrela svojim ljutitim pogledom, a onda se okrete i sa iznenađujućom lakoćom podiže telo umirućeg crnca koji je ispuštao isprekidane grgućuće zvuke. Iz položaja u kome se nalazio Prajs je jasno video kako žena, bez nekog većeg napora, odvlači telo do stola na sredini prosorije i nadnosi probušeni vrat nad nepomično belo vampirovo lice. Sveža krv je još uvek u prilično jakim mlazevima šikljala iz rane i kapala po očima, nosu i ustima vezanog. Udovi vampira počеше isprva polako, pa onda sve jače i jače da se trzaju. Žena tada prisloni crnčev vrat na vampirova usta. Coktajući zvuk, koji je Prajsa terao na povraćanje, ispuni prostoriju. Prajs je sa ledenim užasom gledao kako ubrzo zatim veze kojima je vampir bio sputan pucaju i kako krvopija sa nestrpljenjem uzima svoj plen u naručje kako bi se što bolje zadovoljio.

Kada se vampirova usta konačno odvojiše od tamnopusog vrata, a činilo se da hranjenje traje čitavu večnost, dva ogromna grimizna oka počеше da lutaju po prostoriji. Vampir ugleda lažnu gospođu Holidej koja ga je posmatrala sa smeškom na usnama. Ona brzim pokretom skide periku koju je nosila, otkrivši svoju kratku, ravnu i tamnu kosu neonskoj svetlosti.

„Lulu...“ reče vampir razvlačeći usta u zastrašujući osmeh i otkrivajući svoje krvave očnjake. „Došla si...“

Prajs zadrhta na zvuk tog glasa. Gledao je razrogačenih očiju kako se žena, Lulu, baca u zagrljaj onoga ko ju je pozvao po imenu, ne obraćajući pažnju na krv kojom su bili prekriveni vampirova brada i obnaženi torzo.

Razmenjivanje nežnosti trajalo je veoma kratko. Vampir se odmaknu od žene i svojim očima boje krvi uhvati prestravljeni pogled čoveka koji je ležao na podu.

„Pogosti se, mili moj“, reče Lulu. „Pripazi samo da se ne zanesesh, treba nam živ. I nemoj mu povrediti desni dlan ili nećemo moći da izađemo iz ove grobnice.“

Iz Prajsovog grla izlete jedva čujni krik dok su se vampirovi zubi zarivali u njegov vrat. Svaki otpor je bio uzaludan, unapred osuđen na propast. Prajs još jednom pokuša da pozove u pomoć, ali mu umesto vriska iz usta izlete jedva čujno krkljanje.

A onda nastupi tišina.